

La pissarra nova

Lourdes Boigues

Tothom sap que l'inici del curs és dur. Tornar a les aules després d'un estiu meravellós pot resultar traumàtic, veritat? I ens preguntem com ha passat l'estiu tan ràpidament i per què ningú haurà inventat una màquina per a manipular el temps al nostre gust.

Doncs això mateix pensava Toni aquell matí, quan caminava darrere de sa mare cap al col·legi. La motxilla li pesava com si la portara carregada de pedres, tenia son i, per culpa dels nervis, no s'havia pogut empassar el got de llet, de manera que els budells li protestaven com un cor de grills.

—Afanya't, Toni! Arribarem tard el primer dia —el renyà sa mare.

—Si no haguérem passat per la guarderia, ara ja estariem al col·legi...

Les bessones havien montat un numeret a la porta de la guarderia, no volien amollar les mans de sa mare i la mestra havia hagut de cantar-les tot el repertori de tonades infantils i subornar-les amb llepolies.

—O si m'hagueres deixat venir sol...

—No comencem, Toni. Enguany tampoc aniràs sol a l'escola, d'acord? T'acompanyaré jo.

—Però si ja tinc nou anys!

Quan per fi divisaren les portes del col·legi, Toni va sentir ganes de fugir. Tanmateix sa mare l'agafà per un muscle, clavant-li els dits a la carn com si fos l'urpa d'una bruixa.

—Ai, que repentinat vens, Tonet —li digué una dona melosa fent-li un pessic a la galta dreta.

—Doncs la teua Laia va molt bonica, amb eixa faldilla i eixe jersei tan bufó

—exclamà la mare, relaxant la pressió. Toni no sabia què li feia més mal, si el muscle o la galta.

La xiqueta de la faldilla i el jersei bufó era Laia, una companya. No calien paraules per a endevinar la gràcia que li feien a ella la faldilla i el jersei. Ambdous nens s'entengueren a la perfecció.

Mentre llurs mares xarraven alegrement sobre com havien anat les vacances, els xiquets aprofitaren per escapollir-se i unir-se al grup de la resta de companys.

—Sabeu que enguany tenim la mateixa professora? —preguntà Sofia, una xiqueta de cara rodona i ulleres més rodones encara.

—Sí, i anem a la mateixa aula —afegí Lluç molt desil·lusionat.

—En resum, cap sorpresa —esbufegà Toni.

—Quanta diversió! —es queixà Laia.

Però sí, els esperava una sorpresa. L'aula no tenia pissarra. Mentre s'asseien desordenadament (cadascú on realment li abellia, que per això era el primer dia), observaren la paret buida.

—No us alarmeu, xiquets —explicà la profe—. Avui mateix ens portaran una pissarra nova.

Ah, era això! L'any passat estava vella i estropejada. Almenys els quedava la il·lusió d'estrenar pissarra.

Al cap de pocs minuts algú va colpejar la porta. Els alumnes voltaren el cap al mateix temps. «Endavant», va dir la senyoreta Elvira i la porta s'obrí lentament, amb un lleu xeric. Aleshores entrà un personatge ben curiós.

Toni observà bocabadat el nouvingut. Abillat amb una granota descolorida,

darrere l'esquena lluia unes lletres argentades que deien: «Material escolar Lupwitz». L'home venia acalorat i es va traure la gorra per torcar-se la suor, el seu crani calb brillava tant com el lletrer argentat.

—És ací on necessiten una pissarra nova? —preguntà amb veu musical.

—Sí, efectivament —contestà la senyoreta.

—Molt bé, xicots! Entreu!! —xisclà el nouvingut i aparegueren tres operaris abillats amb la mateixa roba descolorida.

Els ajudants eren d'alçada curta, gairebé més baixets que els nens. Portaven un embalum protegit amb capes i més capes de paper. Toni creia que mai acabarien de traure la pissarra. Però vet ací que per fi aparegué el panell i tothom féu un *OH* de sorpresa.

La pissarra era enorme, de color violeta i tenia un bonic marc de cristall.

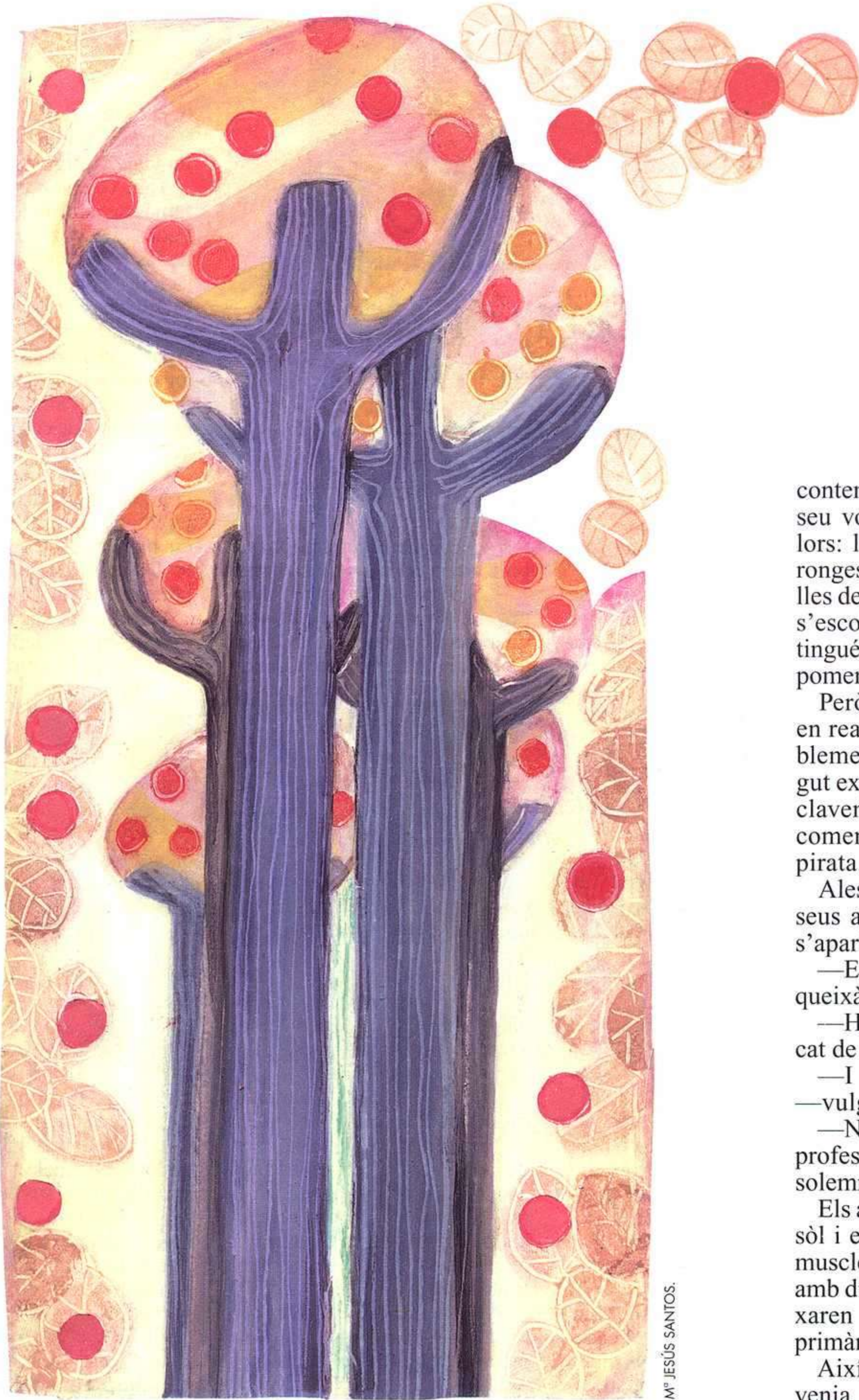
—Crec que s'han equivocat —aclarí la senyoreta Elvira posant uns ulls com a plats—. En aquest col·legi no utilitzem aquest tipus de pissarres.

—Senyora, jo cumplisc ordres. La pissarra es quedarà ací mentre ningú no em demostre que no l'han demanat —declarà amb solemnitat l'home calb.

Dit açò, els ajudants la col·locaren amb una rapidesa increïble, movent-se àgilment. «O la pissarra és molt lleugera, o aquestos nans són uns forçuts», va pensar Toni al·lucinat.

Enllestida la feina, l'home féu signar una factura a la senyoreta i, juntament amb els operaris, desaparegué en un tres i no res.

—Espeure-me, xiquets —ordenà la mestra sense saber què fer amb la factu-

M^o JESÚS SANTOS.

ra que més aviat era un pergami llarguíssim.

La primera en alçar-se de la cadira fou Laia. S'apropà a la pissarra i l'observà amb desconfiança. El panell era tan enorme que ocupava tota la paret. Els cristalls del marc reflectiren els colors del vestit multiplicats per mil. Laia es retirà brusquement.

—Companys, açò no és una pissarra —anuncià—. És una pantalla a través de la qual ens espien.

—Qui ens espia? —preguntà Toni incrèdul.

—Els professors o... tal volta els nostres pares.

Els companys pegaren un bot i s'arropiren al seient espaorits.

—No m'ho crec —negà Toni, fent-se el valent—. És impossible.

Aleshores passà el dit per la llisa superfície i un rastre argentat quedà marcat a la pissarra. L'enrenou fou considerable. Envalentits per la gosadia de Toni, s'alçà tothom a examinar el panell. Aviat la nova pissarra va estar plena de dibuixos platejats, fets amb els dits dels xiquets.

Toni estava meravellat. Quin curs els esperava! Serien l'enveja de la resta de l'escola. Llavors es recolzà sobre la pissarra, allà on Laia havia dibuixat un arbre. De forma instantània va sentir-se transportat en un viatge vertiginós.

Toni es trobava entre les branques d'un frondós pomer. Podia sentir l'encisadora flaire de les pomes, vermelles com la sang. N'agafà una i li pegà un mos. Estava deliciosa. La panxa buida li ho agrai. Apartà el brancatge i pogué

contemplar un bosc d'arbres fruiters al seu voltant. Admirà el contrast de colors: les fulles verdes i brillants, les taronges, les llimes daurades, les bresquilles de pell suau com el vellut... i al fons s'escoltava el raig d'una font. De sobte tingué ganes de beure i intentà baixar del pomer.

Però mai no arribà a la font, perquè en realitat havia tornat a l'aula. Probablement els seus companys havien tingut experiències similars, puix que xiscaven de goig. Fins i tot un d'ells comentava que havia visitat un vaixell pirata.

Aleshores entraren l'home calb i els seus ajudants. Ordenaren als nens que s'apartaren i despenjaren la pissarra.

—Ei, no se la poden emportar! —es queixà Laia—. És nostra!

—Ho sent, menuda, ens hem equivocat de col·legi.

—I a quina escola se l'emporten? —vulgué saber Toni.

—No estic autoritzat a dir-ho, secret professional —digué l'home amb gran solemnitat.

Els ajudats arreplegaren els papers del sòl i es carregaren la pissarra sobre els muscles com si fos una ploma. Marxant amb disciplina, eixiren per la porta i deixaren enrere els alumnes de quart de primària amb un pam de nassos.

Així els pillà la senyoreta Elvira, que venia acompanyada del director del col·legi. Els xiquets tractaren d'explicar què havia succeït, però ho feren de tal forma que el director va concloure que volien gastar-li una broma.

Quan Toni va mirar per la finestra, encara va veure com s'allunyava una furgona pintada de color violeta amb grans lletres argentades: «Material escolar Lupwitz».

En sa casa ningú va creure aquella història, excepte les bessones de dos anys. Son pare va buscar en les Pàgines Grogues l'empresa Lupwitz i no la va trobar. Així que li demanà a Toni que no parlara més del tema, que ho havia somiat.

Per descomptat Toni va callar, però ell sabia que no havia somiat l'episodi. Ni ell ni tampoc els seus companys. I molt menys la senyoreta Elvira, que encara guarda en la butxaca la factura apergamada de la pissarra.